

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ JEAN DE KERLECO

Η ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΛΕΥΚΗΣ

γικά τ' απαραίτητα ψώνια, κι' ούτε δεχόταν κανένα.

Μά η ή υπερέρτα, όσάκις έδωκανε έξω, απόφραγε τις κοινέντες με τον κόσμο και μόλις άπαντούσε σ' όρους της μιλούσαν. Όταν μάλιστα κανέναν περιόριζε τη φωτόεισε για την κυρία της, αυτή άπαντούσε στερεότυπα και ξερά :

— Ζή άξιόμια...

Αυτό και πίστετε άλλο...

Ζούσε άξιόμια... Φτωχή κυρία Όντιγκέ...

Τήν έλεγαν κακία, αλλά δεν ήταν παντρεμένη.

Από πολύ μικρή είχε χάσει τη μητέρα της και είχε μείνει μόνη, γιατί δεν είχε αδελφία— με τον πατέρα της, έναν άνθρωπο πολύ ιδιότροπο και σκληρό. Τήν είχε πολύ περιορισμένη, δεν της επέτρεπε νάχη φίλες και δεν την άφαινε να τη γράφει ποιητικά, παρά μόνο στην εκκλησία.

Η Λευκή όμως ήταν έξαιρετικά όμοια. Είχε μαλλιά χρυσά και μάτια μαύρα. Ήταν ψηλή και χυτή και το πρόστοτό της άχνοβολούσε.

Στην εκκλησία που πήγαινε, οι νέοι μαζωνόντουσαν γύρω και την ένοτίζαν με θαυμασμό, ενώ αυτή προσεχόταν.

Καθώς σήκωνε τα μάτια της ψηλά και σταίρωνε τα χέρια της στο στήθος της, έμοιαζε με άγγελο. Μά η Λευκή δεν πρόσφερε κανέναν άπ' τους νέους αυτούς που τόσο τη θαύμαζαν...

Μιά μέρα όστόσο, καθώς έδωκανε από την εκκλησία, είδε έξωμια μπροστά της τον πιο όμορφο νέο της πόλεως τον, τον Πέτρο Μερβίλ.

Τα βλέμματα των σπανιγέθριαν, κοκκίνισαν κι' οι δύο και στάθηκαν για λίγες στιγμές... "Ελεϊτα όμως η Λευκή, πνίγοντας την ταροχή και τη συγκίνηση που την πλημμύριζε στο αντίκρισμα του νέου αυτού, έσπευσε ν' απομακρυνθή γρήγορα—γρήγορα...

Από τη στιγμή εκείνη δεν έκανε άλλο, παρά να συλλογίζεται τον Πέτρο... Η άναμνηση της σπανιγέθρας τον και του βλέμματος του αντιπλάταν, την έκανε να κοιτάει μιά βαρελιά και γλυκειά γοητεία.

Τήν άλλη Κυριακή, όταν τον είδε πάλι στην εκκλησία, η καρδιά της άρχισε να χτυπάει δυνατά μέσα στο παρθετικό της στήθος και τότε η Λευκή κατάλαβε για πρώτη φορά ότι αγαπούσε.

Μιά μέρα τέλος, μιά μεγάλη έορτη, ο Πέτρος και η Λευκή, σαν να ήταν συνεννοημένοι, έμειναν τελευταίοι στην εκκλησία. "Όλοι είχαν φύγει πια...

Τότε η Λευκή προχώρησε αγά—αγά προς την έξοδο. Καθώς έτοιμαζόταν να βγί έξω, ο Πέτρος την πλησίασε και με φωνή που έτρεμε, ψηθύρισε :

— Δεσπονίς... Μή φεύγετε... Θέλω να σας μιλήσω...

Η Λευκή στάθηκε, γύρισε πίσω και τον κοίταξε με τα όμοια της μάτια.

— Δεσπονίς, εξακολούθησε ο Πέτρος μεθυμένο από το βλέμμα της, σας αγαπώ πολύ, πάρα πολύ... Σας λατρεύω... Μόλις σας είδα για πρώτη φορά στην εκκλησία, έννοιωσα την καρδιά μου να χτυ-

πάη για σας...

Η Λευκή, ταραγμένη, χαμογέλασε νευρικά και τον ρώτησε : — Είπ' αλήθεια ότι μ' αγαπάτε τόσο πολύ; Είστε βέβαιος γι' αυτό ;...

Ο Πέτρος τότε χωρίς να πη τίποτε, την έπληξε από το χέρι και την έδίδιγχε μπροστά στο "Άγιο Βήμα. Έκεί γονάτισε, κρατώντας την πάντα από το χέρι. Έτσι την ανάγκαζε να γονατίσει κι' αυτή.

— Έλεϊτα είπα με φωνή που η συγκίνή της την έκανε να τρέμει : — "Ορίζομαι μπροστά στο Θεό, έτι αγαπώ τη Λευκή κι' ότι δεν θα γυρίσω ποτέ να κοιτάξω άλλη γυναίκα, έκτός άπ' αυτή !...

Τότε η Λευκή, σφίγγοντας τον το χέρι, είπα κι' αυτή : — "Ορίζομαι κι' εγώ μπροστά στο Θεό, ότι αγαπώ τον Πέτρο και δεν θα κοιτάξω ποτέ στη ζωή μου άλλον άνδρα, έκτός άπ' αυτόν.

Κατόπιν οι δύο νέοι, πλημμυρισμένοι άπ' τη συγκίνησή τους, σηκώθηκαν, κοίταξαν ο ένας τον άλλον κι' άλλαξαν εκεί, στον ιερό αυτό χώρο, το πρώτο τους φίλημα, ένα φίλημα αγνό κι' ιερό, που έπασφάρισε στον γάμο των ψυχών τους...

Τήν άλλη μέρα, ο Πέτρος πήγε να ζητήσει τη Λευκή άπ' τον πατέρα της.

Ο Πέτρος δεν ήταν μόνο ο πιο όμορφος, αλλά κι' ο καλύτερος νέος της πόλεως.

Ήταν άξιόμια πολύ τιμός και έργατικός και το μέλλον του χαμογέλασε λαμπρό...

"Οι' αυτά τα χαρίσματα του τον έκαναν να ελπίσει ότι ο πατέρας της Λευκής θ' άκούγχε μ' ευχαρίστηση την πρότασή του.

Μά ο κύριος Όντιγκέ ήταν άνθρωπος άκαρδος κι' εγωιστής. Ζή-

λευσε την ίδια του την κόρη, δεν ήθελε να δώσει η Λευκή την καρδιά της σ' ένα ξένο. Δεν ήθελε ν' αγαπά παρά μόνον αυτόν. "Ήθελε να την έχη κοντά του, για να τον περιποιείται και να τον φροντίζει άδιάκοπα...

Γι' αυτό, μόλις άκουσε τον Πέτρο να του ζητά την κόρη του σέ γάμο, έγινε έξω φρενών και τον έδιωξε φονάζοντας άγρια...

Ο Πέτρος δεν ξαναπήγε πια στο σπίτι του Όντιγκέ, αλλά εξακολούθησε να βλέπει τακτικά τη Λευκή στην εκκλησία.

Έκλαιγαν και στέναζαν μαζί και οι δύο γονιόνταν αγάπη άιώνια.

Όποιαδήποτε άλλη στη θέσι της Λευκής θα περιφρονούσε την πατρική θέληση, και θ' άκούγχε μόνο τη φωνή της καρδιάς της. Μά η Λευκή θυμόντας ότι η μητέρα της, πεθαίνοντας, την όρκισε να μην εγκαταλείψει ποτέ τον πατέρα της, όσο κι' αν ήταν δεσποτικός κι' άδικος.

Στην εκκλησία, όπου άπανι μωνόντουσαν οι δύο έρωτευμένοι, δεν μπορούσαν βέβαια να μένουν πολλή ώρα μαζί και να μιλήσουν όσο ήθελαν...

Γι' αυτό, είχαν αλληλογραφία κρυφά... Έπί χρόνια όλοζήτορα εξακολούθησε η αλληλογραφία αυτή... Τα γράμματα τους ήταν γεμάτα έλπίδες, άπειρία, όνειρα, πόνο και λατρεία...

Η άπελπισμένη του αγάπης κι' ο συγκρατημένος του πόνοξ έσκαψαν αγά—αγά την υγεία του Πέτρου. Οι γονείς του ήθελαν να τον παντρεύουν με μιά νέα πλουσία και άρετά όμορφη, για να ξεγάρσει έτσι τη Λευκή. Μά ο Πέτρος, κρατώντας τον όρκο που είχε δώσει μπροστά στο "Άγιο Βήμα, δεν ήθελε ούτε να ιδεί άλλη γυναίκα έκτός άπ' την αγαπημένη του...

Έτσι άρχισε αγά—αγά να λιώνει και μιά μέρα πέθανε από τον καιμό του, ψιθυρίζοντας τ' όνομα της Λευκής...

Τον κήδεμαν με θρήνης και με λυγμούς στην ίδια εκείνη εκκλησία, όπου γεννήθηκε ο έρωξ του και όπου τόσες φορές όρκίστηκε άιώνια αγάπη στη λατρεψή του...

Και η Λευκή; Τί άτόγινε μετά το θάνατό του; Φτωχή κόρη... Γιατί λοιπόν η καρδιάς που αγαπιόταν τόσο πολύ,

Η ΓΕΝΕΑ ΠΟΥ ΦΕΥΓΕΙ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΧΡ. ΚΟΥΤΣΑΛΟΥ

Δημοσιεύουμε και σήμερα μερικά ακόμα ανέκδοτα του αειμνήστου Πατριού ιατρού, συγγραφέως και παιδαγωγού Χρ. Κουτσαλού :

Καινοποικιστές ήσαν ή απαντήσεις που έδινε ο Κουτσαλός στις ερωτήσεις που συνηθίζαν να τον περνούσαν :

Σε μία συγγραφή του κυρία, σβήζονταν ύπουλamente σήμερα, ή οποία του είχε κάποτε, για να τον περνούσε, ότι εσπάρσες, απάντησε :

— Καί τό... πράσσο, κυρία μου, έχει άσπρες τριχες στην κορφή του, μά είδατε πως... καίει και φλογίζει ;...

Μία μέρα ένας φίλος του Κουτσαλού τον συνάντησε στο δρόμο, κάττω άπ' τόν λωπάρι, μ' άρχισε να τον λιμάρη άγρίως.

Ο Κουτσαλός τόν άκούει με ύπομονη. Στο τέλος όμως έκείνος θέλησε να τόν μπη και στη μύτη και τόν είχε χαμογελάοντας :

— Άλήθεια, γιατρέ, για πές μου, γιατί γυρίζεις με τέτοιο λωπάρι χωρίς καπέλλο ;

Ο Κουτσαλός κίπταξε με όλο το συνομιλητή του, χαμογέλασε κα' αύτός με τη σειρά του κα' απάντησε :

— Γιατί γυρίζω, λέει, χωρίς καπέλλο ; Για να ιδρώνω τόν κεφάλι μου, φίλε μου, ν' άνοίγουν οι πόροι κα' να... βγαίνουν έξω ή ιδέες ! Έτσι... ρευστοποιούνται σέ ιδρώτα, άπό τις μαζεύω στο μαντήλι μου κα' δεν θά σκοτίζω τ' αυτιά τόν άλλον με δαύτες !...

Κόκκαλο ο λιμαδωτός.

Κάθε παραμονές έξιλογών, ο Κουτσαλός κατέθετε στο Ταμείο τις χιλίες δραχμές τού παραδίδον, όχι βέβαια γιατί σκεφτόταν να θέσει πραγματικά ύποψηρήτοτητα, αλλά για να την... άποσύρη την τελευταία στιγμή. Έτσι έλάμβανε άμεσική να αυτιγίρη τούς ύποψηρήτους κα' γενικά τις έξιλογές.

«Χρίστος Κουτσαλός, ύποψήφιος γερουσιαστής... ένας στο μάστο !», έγραφε κάποτε σε μία κατά συνέχαιαν δημοσιευομένην στά Πατριά φύλλα διαφήμιση της ύποψηρήτοότητός του.

Μολαταύτα όμως οί Πατρινοί δεν τόν παρεξηγούσαν. Τόν έξιμνούσαν κα' τόν έψήφιζαν.

Κι' ένας χαριτωμένος χαρακτηρισμός τού Κουτσαλού για τούς πολιτικούς συνδιασμούς :

«Οί συνδιασμοί μοιάζουν με τά καθούρια. Όταν πάτε ν' άγοράσετε καθούρια, ό μαρς σας δίνει ένα μεγάλο καί τά ρέστα μικρά. Έτσι, κοντά στο μεγάλο πουλιούνται καί τά μικρά. Τό ίδιο γίνεται καί με τούς συνδιασμούς. Κοντά στο μεγάλο καθούρα ψηφίζονται καί τά καθούριούλα !...»

δεν παύον να χιτσιπών την ίδια στιγμή κα' ή ιδού ;

Γιατί ;

Φτοχή Λευκή... Ο πόνος της για τόν θάνατο τού άγαπημένου της ήταν τρομερός. Καί τόν πιο τρομερό ήταν ακόμα, ότι έφερσε να τόν κηδέη μέσα στην ψυχή της κα' να ήτάν παραφροσύνη, ούτε στον ίδιο της πατέρα...

Μόνο ή πιστή της ύπηρέτρια, αυτή που έδινε τά γράμματά της στον Πέτρο, ήξερε τόν σαρανταύ καί την άπελπισία της...

Η μόνη της παρηγορία ήταν τώρα τά γράμματά τού άγαπημένου της. Καθώς τά διάβαζε, νόμιζε ότι άκούει τόν ίδιο τόν Πέτρο να της μιλάει...

Η Λευκή δεν πήγαινε πια ούτε στην εκκλησία. Καί μόνο, όταν ύστερ' άπό μεριζούς μήνες πέθανε κα' ο πατέρας της, μόνο τότε άναγκάστηκε να ξαναστή έκεί που είχε όραστεί αλωνία πιστή στον Πέτρο...

Όταν έμεινε πια έντελώς μόνη, άφραδάθηκε έντελώς στην άνάμνηση τού άγαπημένου της. Έτσι, όλος τού είχε όραστεί, δεν γίνε ποτέ να κιντάξη άλλον άνδρα στά μάτια. Διάβαζε διαρκώς τά γράμματά του, τά γράμματά του που τά είχε πάντα σωρασμένα μπροστά της καί τά όποια έθρεψε με τά δάκρυά της...

Σαράντα χρόνια πέρασαν έτσι. Σ' όλο αυτό τόν διάστημα ή Λευκή, πού την έλεγαν τώρα «Κυρία Όνταξ», δεν βγήκε ούτε μά φορά έξω άπ' τόν σπίτι της, δεν έθριξε ούτε ένα βλέμμα έξω στο δρόμο... Ζούσε άθώρητη για όλους μέσα στην κάμαρά της. Ζούσε απόμόναχη με τόν φάντασμα τού λατρευτού της Πέτρου...

Ένα πρωί, τέλος, ή ύπηρέτρια της, ή όποια ήταν κα' αυτή πια πολύ γρηά, καθώς μπήκε μέσα στο δωμάτιό της, τή βρήκε πεσμένη κάτω, άσάλευτη επάνω στο σοφό τόν άγαπημένου της έπιστολών.

Η ύπηρέτρια, τρομαγμένη, έσπρωξε για να τή σηκώσει, μά ή κυρία της ξανάπεσε άκαμψη άπό τά χέρια της, επάνω στά γράμματά...

Ήταν νεκρή...

Είχε πέθανει, σκηνιμένη επάνω στά λατρευτά της έρωτικά γράμματά.

Ένα χαμόγελο μακαρόντης ήταν άποτυπωμένο στά χλωμά της χείλη...

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΤΗ ΖΑΚΥΝΘΟ

(Τού ΕΝΤΙΚΑΡ ΠΟΕ)

Έσύ έχας τ' όμορφότερο όνομα άπ' όλα τ' άνθη, κα' ή όψη σου ζωννά σε μέ όρες εύτυχημένες καί μου θυμίζει, ώραιο Νησί, κάποια χαρά χαμένη καί τις έλπίδες που έμειναν στά στήθη μου θαμμένες !
Στά πράσινα σου τά βουνά, παρόμοια μ' όπτασία, μά κόρη ξάνου' άλλοτε που τώρα είνε χαμένη.
Η θλίβερή της θύμησι τά πάντα τώρα άλλαζει, κάθε όμορφιά, κάθε χαρά για μέ είνε πεθαμμένη...
Καί τώρα πια θάσαι για μέ, Νησί τού 'Υακίνθου, ή μυστη καί ή φρεχτή καταραμένη γη.
Δέν θέλω άνθοστόλιστο να βλέπω τόν γυαλό σου, ώ Άνθος της Άνατολής, ροδόχρυσο Νησί !...

Η ΜΟΝΑΞΙΑ

(Τού ΑΛΦ. ΛΑΜΑΡΙΝΟΥ)

Σιγά απάνω στο βουνό, όταν ο ήλιος γέρνει, θλιμμένο σε βελανδιά τόν βημα με ζυγώνει καί άδελά μου τή ματιά ο κάμπος μου τή σέρνει, αυτός που έκεί ολόγρια μνησχορμώς με ζώνει.
Έδω βουίζει ο ποταμός με κύματ' άφρισμένα καί πάει καί βοθρίζεται σε θάλασσα άπλωμένη, πού πέρα λίγη ασάλευτη νερά άποκοιμαμένα κινάει κα' άστρο βραδινό στά ύψη ανεβαίνει.

Καί σού βουνού την κορφή που δάσος στεφανώνει
τό δειλινό πανσπερσέ άχτίδα χύνει μα, καί τ' άρα του δαίζοντας άσπρίζει καί μου (χρώνει)
με τή θαμτή της άμιας τού Σκότους ή Κυρία. Σημάντο τώρα γοηθεύ άνοίγεται παρέχει να χύνη ένα γλυκό φιλμό που παίρνει ο άέρας, τις άγρες μελωδίες του κάποιος διαβάτης στέκει ν' άκούση που με τούς στερεούς σμίγουν άχούς (της μέρας).

Μ' όλες αυτές τις όμορφες όμοιες δεν συζα (νέται)
ο νους μου κα' ούτε μά χαρά σμά του άνατνέει. Βλέπω τόν κόσμο σάν ψυχή που δώ καί κεί (πλανέται...)
Τόν ζωντανό ο ήλιος για τούς νεκρούς δεν (καίει !)
Άπό τόν Νότο ως τόν Βορά, άπ' την Αύγη ως (τή Δύση

του κάκου γέρνει τή ματιά, κα' από μά γάχι σ' άλλη άπ' όλα τά σμεία της την άπειρη τή χτίσι κιντώ καί λέγω : «Άχ, για μέ έλπίδα δεν προβάλλει !». Τί θέλω τις καλώςες σας, τούς πόργους, τις κοιλάδες ; Πράγματα άνόφελα για μέ, ή χάρες σας χαλάνει ! Βράχοι, ροιμάνια, ποταμοί, μοναχικές σιαδέες, σας άφρσε μά ύπαρξη καί όλα γυνωθήσαν !
Όταν τού ήλιου ή τροχιά τελειώνει ή άρχίζει, αδιάφορα τά μάτια μου στο δρόμο του παγαίνουν. Σ' ούράνια μαύρα ή ξάπερα άς βγαίνει κα' άς βουίζει. Τόν ήλιο τί τόν θέλω εγώ ; Η μέρες δεν μ' εύφραίνουν ! Στη στράτα πάνω την πλατεί μαζί του κα' άν βαδίξη τόν βλέμμα μου, όμως σέρνεται σε σκότη κα' έρημία. Ούτε μ' εύφραίνει τίποτε άπ' όσα αυτός φωτίζει. Ούτ' άπ' τόν Σύνταγ τ' ύπερο ζήτη παρηγορία !
Ίσως, έκεί που ή σφαίρα μας ή άμοιρη τελειώνει, άλλα ούράνια ήλιος άληθινός φωτίζει.
Άχ, άν μπορούσα ν' άφρα στη γη τόν σόμα σόνη τά μάτια μου θ' άπικρίζαν ότι ο νους έλπίζει. Θά με μεθούσι έκεί ή πηγή π' ο νους μου τριγυρνά, έκεί θά ξαναβροσκονταν ή Προδοσία κα' ο Έρως, ιδανικά που καθεμά ψυχή τά λατρεύει, αλλά δεν έχουν όνομα στις γής έδώ τόν μέρος !
Ό, νά μπορούσα στις Αύγης τόν άωρα καθισμένος, όνειρεμένη πλάσι μου, να πέταγα σε σένα ! Γιατί ακόμα έδώ στη γη να μείνω έξορμαμένος, άφου δεν δίνει τίποτε κοινό τή γη κα' έμένα ;
Όταν τού δάσους πέφτουν τά φύλλα στο λαγιάδι,

ο άνεμος ο βραδυνός τά σέρνει στο σκοτάδι.
Κι' έκεί που μοιάζει τόν βουνό με χλόη μερμένη έλάτε πάρε με κα' έμέ, βοριάδες λυσσασμένοι !

